Nedjelja, 28.02.2016.g.

Prije nekoliko tjedana sam negdje "naletio" na kratki opis drage Lucije,

vidjelice iz Fatime, kojoj je Gospa, zajedno sa drugom djecom, u trećem

viđenju, pokazala PAKAO. Kratki opis onoga što je draga Lucija doživjela

duboko me se dojmio i "nosim" to u srcu cijelo to vrijeme.

Evo još jednom tog opisa PAKLA kako ga je doživjela draga Lucija:

"Djevica nam je pokazala ogromno vatreno more, za koje se

činilo da je pod zemljom. Vragovi i duše uronjene u taj oganj

izgledali su kao crno ugljevlje, ali prozirno i u ljudskim oblicima.

Padali su na sve strane poput varnica u velikom požaru,

rastreseno, kao bez težine, uz zastrašujuće krikove i uzdahe

pune očaja. Puni strahote i užasa, gledali smo kako u pakao

padaju i duše katolika, kao lišće s drveća u jesenski dan."

Onda sam "otišao" u Katekizam katoličke crkve iz 1994.g. da vidim što točno Crkva govori o PAKLU. I tamo sam pronašao nekoliko članaka. Evo ih dalje:

O paklu:

1033 Ne možemo biti s Bogom sjedinjeni ako se slobodno ne

odlučimo da ga ljubimo. Ali, Boga ne možemo ljubiti ako teško

griješimo protiv njega, protiv svog bližnjega ili protiv nas samih:

“tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko god mrzi brata svoga, ubojica

je. A znate da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga

života" (1 Iv 3,14.15). Nas Gospodin upozorava nas da ćemo biti

od njega odijeljeni, ako u teškim potrebama ne priskočimo u

pomoć siromašnima i malenima, njegovoj braći.[598] Umrijeti u

smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i prihvatio

milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru, ostati

zauvijek odijeljen od njega. To upravo jest stanje konačnog

samoisključenja iz zajedništva s Bogom i s blaženicima, koje

označujemo riječju "pakao".

1034 Isus često govori o "geheni", o vatri "koja se ne

gasi",[599] pripremljenoj onima koji do kraja života odbijaju

vjerovati i obratiti se, i gdje se istodobno može izgubiti duša i

tijelo.[600] Isus teškim riječima navješćuje da će "poslati svoje

anđele da pokupe sve (…) bezakonike i bace ih u peć ognjenu"

(Mt 13,41-42), i da će izreći osudu: "Odlazite od mene, prokleti,

u oganj vječni" (Mt 25,41).

1035 Crkva u svom naučavanju potvrđuje opstojnost pakla i

njegovu vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu

odmah nakon smrti silaze u pakao, gdje trpe paklene muke,

“vječni oganj”.[601] Glavna se paklena muka sastoji u vječnom

odjeljenju od Boga, u kojemu jedinome može čovjek naći život i

sreću, za što je stvoren i za čime teži.

1036 Izjave Svetoga pisma i učenje Crkve o paklu jesu poziv na

odgovornost, kojom čovjek mora svoju slobodu upotrijebiti u

cilju svoje vječne sudbine. Istodobno su hitan poziv na

obraćenje: “Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran

put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su

uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga

nalaze!" (Mt 7,13-14):

Budući da ne znamo ni dana ni časa, treba, kako opominje

Gospodin, da ustrajno bdijemo da, dovršivši jedini tijek našega

zemaljskog života, zaslužimo s njim ući na svadbu i ubrojiti se

među blagoslovljene, i da ne budemo kao zli i lijeni sluge

otjerani u vječni oganj, u vanjske tmine, gdje "će biti plač i

škrgut zubi".[602]

1037 Bog nikoga ne predodređuje za pakao;[603] za to je potrebno svojevoljno odvraćanje od Boga (smrtni grijeh) i ustrajanje u tome sve do kraja. U euharistijskom slavlju i u dnevnim molitvama vjernika Crkva zaziva milosrđe Boga, koji "neće da itko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju" (2 Pt 3,9):

Molimo, Gospodine, blagohotno primi ovaj žrtveni prinos nas tvojih slugu i sve obitelji svoje: obdari naše dane svojim mirom, izbavi nas od vječne osude i ubroji nas među izabrane svoje.[604]

Od svega toga posebno su me dojmile dvije rečenice koje opisuju stanje

u kojem se završava u PAKLU.

"… Crkva u svom naučavanju potvrđuje opstojnost pakla i njegovu

vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu odmah nakon smrti

silaze u pakao, gdje trpe paklene muke, "vječni oganj …"

"… Umrijeti u smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i

prihvatio milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru,

ostati zauvijek odijeljen od njega ..."

"UMRIJETI U SMRTNOM GRIJEHU ..."

TO NAS SIGURNO VODI U PAKAO PO NAUKU CRKVE.

Onda sam ponovno išao pogledati popis SRMTNIH GRIJEHA, TEŠKIH

GRIJEHA kako ih navodi Crkva:

1. Oholost
2. Škrtost
3. Bludnost
4. Zavist
5. Neumjerenost u jelu i piću
6. Srditost
7. Lijenost

BOŽE MOJ LJUBLJENI, PA TO SU GRIJESI KOJE SVAKI DAN

ČINIM!

I TAKO OLAKO PRELAZIM PREKO NJIH!

To me ponukalo da idem pogledati što Katekizam katoličke crkve govori o

smrtnim grijesima:

1857 Da neki *grijeh* bude *smrtan,* istovremeno se traže tri

uvjeta: "*Smrtni* je *grijeh* onaj kojemu je objekt teška stvar, a

učinjen je pri punoj svijesti i slobodnim pristankom".[94]

1858 *Težku stvar* pobliže određuje Deset zapovijedi, prema Isusovu odgovoru bogatom mladiću: "Ne ubij, ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku" (*Mk* 10,19). Težina grijeha je veća ili manja: ubojstvo je veće od krađe. Treba voditi računa i o svojstvu povrijeđenih osoba: nasilje nad roditeljima po sebi je veće od nasilja nad strancem.

1859 Da bude smrtan, grijeh mora biti učinjen *punom sviješću i*

potpunim pristankom. **To pretpostavlja poznavanje grešnosti čina, njegovog protivljenja Božjem zakonu. Povrh toga uključuje pristanak dovoljno slobodan da se može govoriti o osobnom izboru. Hinjeno neznanje i tvrdoća srca[95] ne umanjuju voljni značaj grijeha, nego ga naprotiv povećavaju.**

1860 ***Nehotično neznanje*** **može umanjiti, čak i poništiti ubrojivost teškoga grijeha. Ipak pretpostavlja se da nikome nisu nepoznata načela moralnog zakona koja su upisana u**

savjest svakoga čovjeka. Porivi osjećajnosti, strasti mogu

također smanjiti voljni i slobodni značaj krivnje; a isto tako

vanjske prisile ili patološki poremećaji. Grijeh učinjen iz zlobe,

zbog namjernog izbora zla, ponajveći je grijeh.

1861 Smrtni grijeh, kao i sama ljubav, korjenita je mogućnost

ljudske slobode. Posljedicom mu je gubitak ljubavi i oduzimanje

posvetne milosti, tj. stanja milosti. Ako se ne iskupi kajanjem i

božanskim oproštenjem, uzrokuje isključenje iz Kristova

kraljevstva i vječnu smrt u paklu; naša sloboda ima, naime, moć

donositi konačne, neopozive odluke. No, iako možemo prosuditi

da je neki čin u sebi težak grijeh, ipak sud o osobama moramo

prepustiti Božjoj pravednosti i milosrđu.

"… Da neki grijeh bude smrtan, istovremeno se traže tri uvjeta:

"Smrtni je grijeh onaj kojemu je objekt teška stvar, a učinjen je pri punoj

svijesti i slobodnim pristankom … "

To me malo smirilo, jer od mojeg obraćenja ja se ŽESTOKO BORIM

PROTIV SVOJIH GRIJEHA A POSEBNO PROTIV TOGA DA IH

UČINIM "PRI PUNOJ SVIJESTI I SLOBODNIM PRISTANKOM".

A tada se sjetim ovih gore teških grijeha.

PA NJIH ČESTO ZNAM ČINITI PRI PUNOJ SVIJESTI I

SLOBODNIM PRISTANKOM!

OHOLOST … vjernička, da ponekad smatram i osjećam da sam bolji

vjernik od drugih, i ljudska, da ponekad mislim i osjećam da sam bolji,

pametniji, važniji čovjek od drugih …

ŠKRTOST … kad ponekad okrenem glavu od onih za koje mislim da će

me nešto moliti da im učinim ili da im dadnem …

BLUDNOST … koje tu borbe vodim …

ZAVIST … taj grijeh tako ide uz ove naprijed a mislim da ga ja ne činim

…

NEUMJERENOST U JELU I PIĆU … neumjerenost u piću sam uspio

pobijediti ali u jelu još uvijek nisam …

SRDITOST … da, prema supruzi, nekim ljudima koji me trebaju …

LIJENOST … istina, trudim se da učinim sve ono što mogu, ne smatram

se lijenim čovjekom, ali ponekad svjesno odgađam neke stvari koje bi

mogao učiniti odmah jer mi se ne da …

Tako, kada sam kroz sve ovo "prošao", viđenje drage Lucije, opisi pakla,

stav katoličke Crkve, vjerske istine o paklu, smrtnim i teškim grijesima,

preispitivanje samoga sebe oko svega toga, miješali su se u meni osjećaji

STRAHA BOŽJEGA, VJERE U KRALJEVSTVO BOŽJE, sa nekim

postojanim mirom da ipak, za sada, IMAM NEKU NADU DA NEĆU

ZAVRŠITI U PAKLU POSLIJE MOJE OVOZEMALJSKE SMRTI.

BAREM KAKO SADA OSJEĆAM I KAKO SE TRUDIM DA BUDEM

TOGA DOSTOJAN.

ALI, VELIKE SU NAPASTI ĐAVLA, SVIJETA I TIJELA.

MA, SKORO DA NE PROĐE NI TRENUTAK MOJEG ŽIVOTA DA

NEŠTO OD TOGA NE OSJETIM.

A JA NISAM UVIJEK SPREMAN …

BOŽJE MILOSRĐE, TO JE ONO U ŠTO SE NA KRAJU

POUZDAJEM.

BOŽJE MILOSRĐE.

Ali ono traži da nikad nemam učinjenih a neispovjeđenih grijeha učinjenih

pri punoj svijesti i slobodnim pristankom.

Takva stanja traže hitnu ispovijed.

KAKO SAMO OLAKO TO SVE SHVAĆAM!

A draga Lucija je jednom STRAŠNOM REČENICOM OPISALA

POSLJEDICE TOGA MOJEG PONAŠANJA I STANJA:

" … Puni strahote i užasa, gledali smo kako u

pakao padaju i duše katolika, kao lišće s drveća

u jesenski dan …"

PA NEKA SVAKOME BUDE KAKO VJERUJE …

ZATO, JA MORAM VJEROVATI!

JA ŽELIM VJEROVATI!

JA NE ŽELIM DA MOJA DUŠA PADNE U

PAKAO!

ISUSE MOJ LJUBLJENI, BESKRAJNO TI

HVALA NA OVIM SPOZNAJAMA!

SMILUJ SE MENI GRIJEŠNIKU!